

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 12 2018, nummers 286 – 310 dinsdag 27 maart 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	7
Wet natuurbescherming.....	8
Werkloosheid	10
Bijstand	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
Asiel	19
Opvang	21
Richtlijnen en verordeningen	23
Procesrecht	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 286

ABRS, 21-03-2018, 201709125/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5 lid 1 d, 8:36a

DIGITAAL PROCEDEREN. Nu de brief om de gronden in te dienen niet aan de opvolgende advocaat van de vreemdeling als taak getoond werd in het digitale dossier, is de termijnoverschrijding al daarom verschoonbaar.

Aan het procederen via een digitaal systeem moet de eis worden gesteld dat het gebruik ervan duidelijk en eenduidig is. Indien, zoals beschreven in voornoemde werkinstructie, een verzuim, waartoe het alsnog indienen van de gronden wordt gerekend, in het digitale dossier via het onderdeel "Taken" dient te worden hersteld, dan moet een gemachtigde erop kunnen vertrouwen dat in alle gevallen zo een verzoek om een verzuim te herstellen in het digitale dossier onder "Taken" wordt getoond. Dit geldt evenzeer voor een opvolgende gemachtigde. Die moet erop kunnen vertrouwen dat in het digitale dossier van de zaak die hij overneemt, een eventueel nog openstaande taak wordt getoond. Nu, zoals de rechtbank heeft geconstateerd, de brief om de gronden in te dienen niet aan de opvolgende advocaat van de vreemdeling als taak getoond werd in het digitale dossier, is de termijnoverschrijding al daarom verschoonbaar. De rechtbank heeft ten onrechte het beroep van de vreemdeling wegens strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb niet ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:999](https://www.ecli.nl/rvs/2018/999)

JnB2018, 287

MK ABRS, 21-03-2018, 201707669/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36a, 8:115 lid 1

DIGITAAL PROCEDEREN. De rechtbank moet loggegevens onderzoeken bij gestelde indiening beroepsgronden.

De Afdeling overweegt dat daar waar de vreemdeling in de grief spreekt van 'uploaden', hij kennelijk bedoelt 'indienen'. Zoals ook uit de Werkinstructie volgt, zijn de stukken met het uploaden immers slechts klaargezet in het digitale systeem, maar nog niet ingediend. De rechtbank heeft de vreemdeling niet tegengeworpen dat hij geen screenshot heeft gemaakt, maar dat hij geen ontvangstbevestiging heeft overgelegd. Het overleggen van een afdruk van een ontvangstbevestiging is evenwel niet mogelijk als het stuk niet zichtbaar is in het digitale systeem, zoals in dit geval. De vreemdeling kon dus geen ontvangstbevestiging overleggen. Hij heeft het RSC gevraagd te controleren of hij op 31 augustus 2017 de beroepsgronden heeft ingediend, maar het RSC doet dat volgens hem alleen wanneer de rechtbank daar om vraagt. De Afdeling ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen. Daarom kon de vreemdeling een tijdige en succesvolle indiening niet zelf aannemelijk maken. De rechtbank had daarom het RSC moeten vragen aan de hand van de loggegevens te onderzoeken of de vreemdeling op 31 augustus 2017 beroepsgronden heeft ingediend. Ter vergelijking wijst de Afdeling op haar uitspraak van

19 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1955](#). Dat zich volgens de rechtbank op 31 augustus 2017 in zijn algemeenheid geen storing in het digitale systeem van de rechtbanken heeft voorgedaan, is niet toereikend. Dat sluit namelijk niet uit dat het in deze zaak is misgegaan. De rechtbank heeft daarom onvoldoende gecontroleerd om de conclusie te kunnen trekken dat de beroepsgronden onverschoonbaar te laat zijn ingediend. [...] Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...] De Afdeling zal de zaak krachtens artikel 8:115, eerste lid, van de Awb naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1000](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 288

MK ABRS, 21-03-2018, 201702047/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 1 lid 1, artikel 4 aanhef en onder 1 en 9

WABO. Verplichte volgorde bij een gecombineerde toepassing van artikel 4, onderdeel 9, met artikel 4, onderdeel 1, van bijlage II bij het Bor. Eerst moet worden gezien of omgevingsvergunning kon worden verleend met toepassing van onderdeel 1 van dat artikel.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de bouw van een Aldi supermarkt [...].

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:744](#)) is in de Nota van toelichting bij het besluit tot wijziging van het Bor per 1 november 2014 (Stb. 2014, 333 p. 50-51) vermeld dat de verscheidene onderdelen van artikel 4 van bijlage II in één omgevingsvergunning gecombineerd kunnen worden toegepast en dat het zo mogelijk is om tegelijkertijd een omgevingsvergunning te verlenen voor een bepaald gebruik, bedoeld in artikel 4, onderdeel 9, van een bestaand hoofdgebouw en voor de bouw en het gebruik van een bijbehorend bouwwerk, bedoeld in artikel 4, onderdeel 1.

De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, gelet op de systematiek van artikel 4 van bijlage II behorende bij het Bor, aanleiding om eerst te bezien of omgevingsvergunning kon worden verleend met toepassing van onderdeel 1 van dat artikel. Bij een gecombineerde toepassing van artikel 4, onderdeel 9, ten behoeve van een bepaald gebruik van een bouwwerk, met artikel 4, onderdeel 1, ten behoeve van bouw en gebruik van een bijbehorend bouwwerk, zal immers in ieder geval beoordeeld moeten worden in hoeverre een grondslag aanwezig is voor de realisatie, de bouw, van het aangevraagde bouwwerk. Daartoe dient allereerst te worden nagegaan of artikel 4, onderdeel 1, kan worden toegepast. In dat verband is het volgende van belang.

Met het bouwplan is beoogd de bestaande bebouwing op het perceel geheel te slopen en

een supermarkt te realiseren die voor ongeveer 70% buiten het bestaande bouwvlak is geprojecteerd. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 9 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2953](#), bevat artikel 4, aanhef en onder 1, van bijlage II bij het Bor niet de beperking dat het moet gaan om een uitbreiding van een reeds bestaand gebouw. In deze zin heeft de Afdeling eerder overwogen in onder meer de uitspraak van 18 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2808](#).

[...] Omdat de beoogde supermarkt in strijd was met de aan het perceel toegekende bestemming "Bedrijf" kon deze niet bijdragen aan de verwezenlijking ervan, zodat de supermarkt niet kon worden aangemerkt als hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor.

In de omschrijving van het begrip bijbehorend bouwwerk in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor, is expliciet opgenomen dat een bijbehorend bouwwerk altijd moet worden gebouwd bij een zich op het perceel bevindend hoofdgebouw, dat wil zeggen een gebouw dat strekt tot verwezenlijking van de bestemming. Volgens de Nota van Toelichting (Stb. 2010, 143, blz. 132 en 133) bij voormeld artikel betekent dit dat er zonder hoofdgebouw op een perceel dus ook geen sprake kan zijn van een bijbehorend bouwwerk. Bij gebreke van een hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor op het perceel, heeft de rechtbank derhalve, zij het op andere gronden, terecht overwogen dat toepassing van artikel 4, onderdeel 1, van bijlage II van het Bor niet aan de orde is aangezien de in het bouwplan voorziene supermarkt niet kan worden aangemerkt als bijbehorend bouwwerk in de zin van artikel 1 van bijlage II van het Bor.

Nu artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ziet op het gebruiken van bouwwerken terwijl, gelet op hetgeen hiervoor is geoordeeld, van een bijbehorend bouwwerk geen sprake was, kon evenmin omgevingsvergunning worden verleend met toepassing van artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:963](#)

JnB2018, 289

MK ABRS, 21-03-2018, 201701175/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hilversum.

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3 lid 8

WABO. Uitleg begrip draagconstructie in het Bor. Gelet op de in de Van Dale opgenomen definitie van draagconstructie, verstaat de Afdeling onder de verandering van de draagconstructie als bedoeld in artikel 3, aanhef en achtste lid, onder a, van bijlage II van het Bor een verandering van een constructie van een bouwwerk welke constructie het bouwwerk mede draagt.

[...] [Weigering] handhavend op te treden tegen het uitvoeren van bouwwerkzaamheden in de woning [...].

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat het vervangen van de houten vloer door een betonnen vloer geen verandering van de draagconstructie betreft. Daartoe wordt het volgende overwogen. Het begrip draagconstructie is in het Bor niet gedefinieerd. De Afdeling ziet daarom aanleiding aansluiting te zoeken bij de in de Van Dale, Groot woordenboek van de Nederlandse taal, opgenomen definitie van draagconstructie. Daarin wordt onder een draagconstructie een "constructie met een dragende functie" verstaan. Gelet op deze definitie verstaat de Afdeling onder de verandering van de draagconstructie als bedoeld in artikel 3, aanhef en achtste lid, onder a, van bijlage II

van het Bor een verandering van een constructie van een bouwwerk welke constructie het bouwwerk mede draagt.

In dit geval vormen de draagbalken de constructieve elementen die de woning mede dragen. De op de draagbalken aangebrachte vloer biedt weliswaar enige stevigheid, maar is geen onderdeel van deze draagconstructie, zodat het vervangen van de vloer geen verandering van de draagconstructie van de woning van [belanghebbende] inhoudt. Weliswaar wordt de draagconstructie door de nieuwe vloer mogelijk anders belast dan voorheen, maar die andere belasting leidt op zichzelf niet tot een verandering van de draagconstructie. Dat de vloer volgens [appellant sub 1] wel kan worden aangemerkt als een onderdeel van de bouwconstructie zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Bouwbesluit geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Uit de tekst noch de toelichting van artikel 3, achtste lid, onder a, van bijlage II van het Bor kan worden afgeleid dat het begrip 'bouwconstructie' uit het Bouwbesluit als uitgangspunt moet worden gehanteerd bij de uitleg van het begrip 'draagconstructie' in het Bor. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dit andere begrippen uit verschillende Besluiten zijn. Dat de vloer volgens [appellant sub 1] zelf ook een dragende functie heeft ten aanzien van daarop geplaatste voorwerpen of daarop aanwezige personen, geeft geen aanleiding voor het oordeel dat de vloer moet worden aangemerkt als een draagconstructie in de zin van artikel 3, achtste lid, onder a, van bijlage II van het Bor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:958](#)

JnB2018, 290

MK ABRS, 21-03-2018, 201609758/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Zuid van de gemeente Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

WABO. Omgevingsvergunning eetcafé. Het algemeen bestuur gaat er ten onrechte van uit dat bij verlening van een omgevingsvergunning met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo niet als eis kan gelden dat met een akoestisch onderzoek aannemelijk wordt gemaakt dat aan de geluidgrenswaarden uit het Activiteitenbesluit kan worden voldaan. Ook bij deze toepassing geldt dat slechts omgevingsvergunning kan worden verleend als het aangevraagde project niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Die strijd doet zich onder meer voor als een goed woon- en leefklimaat als gevolg van het project niet is gewaarborgd of als op voorhand reden bestaat om aan te nemen dat het project niet uitvoerbaar is. Of het eetcafé kan voldoen aan de geluidgrenswaarden uit het Activiteitenbesluit is zowel van belang voor de vraag of het project uitvoerbaar is als de vraag of een goed woon- en leefklimaat is gewaarborgd. Bij de vraag of een goed woon- en leefklimaat is gewaarborgd, dient ook geluid waarop de grenswaarden uit het Activiteitenbesluit geen betrekking hebben, zoals het stemgeluid van bezoekers op de openbare weg voor het eetcafé, betrokken te worden.

[ECLI:NL:RVS:2018:969](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 291

MK ABRS, 21-03-2018, 201700481/1/A2

raad van de gemeente Peel en Maas, rechtsopvolger van de raad van de voormalige gemeente Maasbree, (hierna: de raad).

Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO) 49

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr)

"Beleidslijn Ruimte voor de Rivier" (Beleidslijn)

PLANSCHADE. Het toetsingskader van de Beleidslijn is van belang voor het antwoord op de vraag of voorheen bestaande bouwmogelijkheden op de percelen op de peildatum nog konden worden gerealiseerd. Nu het nieuwe bestemmingsplan vergelijkbare bouwmogelijkheden op de percelen toestaat, lijdt [appellante] ten gevolge van dat bestemmingsplan geen schade.

[Afwijzing] [...] vergoeding van planschade op de voet van artikel 49 WRO [...].

[...] [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de raad is uitgegaan van een onjuiste planvergelijking. Zij voert aan dat per perceel een planvergelijking tussen het nieuwe bestemmingsplan en het oude planologische regime moet worden gemaakt.

De Beleidslijn is volgens haar voor die planvergelijking niet van belang. Nu het oude planologische regime op de percelen het oprichten van gebouwen toestond, terwijl die bouwmogelijkheden onder het regime van het nieuwe bestemmingsplan grotendeels zijn vervallen, lijdt zij ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan schade die op grond van artikel 49 van de WRO voor vergoeding in aanmerking komt, aldus [appellante].

[...] Vast staat dat op de peildatum een vergunning op grond van de Wbr was vereist voor het realiseren van bebouwing op de percelen van [appellante]. Door de bekendmaking van de Beleidslijn gold vanaf 19 april 1996 een aanmerkelijk aangescherpt toetsingskader voor het verlenen van een Wbr-vergunning. Het toetsingskader van de Beleidslijn is derhalve, anders dan [appellante] betoogt, van belang voor het antwoord op de vraag of voorheen bestaande bouwmogelijkheden op de percelen op de peildatum 23 mei 2002 nog konden worden gerealiseerd. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat de raad zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het toetsingskader van de Beleidslijn dermate streng was dat op de peildatum de bouwmogelijkheden op de percelen van [appellante] onder het oude planologische regime met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet konden worden gerealiseerd, behoudens de beperkte uitbreiding van maximaal 10% van het bestaande ruimtebeslag die onder de overgangsregeling van de Beleidslijn was toegestaan. Nu het nieuwe bestemmingsplan vergelijkbare bouwmogelijkheden op de percelen toestaat, lijdt [appellante] ten gevolge van dat bestemmingsplan geen schade. Reeds hierom hoefde de schadecommissie, anders dan [appellante] betoogt, niet per perceel een planvergelijking te maken. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 december 2006 ([ECLI:NL:RVS:2006:AZ4304](#)).

[...] Voorts is de Beleidslijn, zoals [appellante] ook heeft aangevoerd, geen planologische maatregel als bedoeld in artikel 49 van de WRO. [...] Een aantal uitspraken van de Afdeling laat ook zien dat in gevallen van schade in verband met de Beleidslijn de voor die Beleidslijn verantwoordelijke minister inhoudelijk op verzoeken om nadeelcompensatie heeft beslist en niet de gemeentelijke overheden op de voet van artikel 49 van de WRO. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 16 maart 2005

([ECLI:NL:RVS:2005:AT0554](#)) en 30 juni 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM9640](#)). (...) [ECLI:NL:RVS:2018:972](#)

JnB2018, 292

Tussenuitspraak MK ABRS, 21-03-2018, 201609414/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Planologisch nadeel. Rechtstreekse bouwmogelijkheden van lid 4.2, onder 4.2.2, onder b, aanhef en onder 1, 2 en 3, van de regels van het nieuwe bestemmingsplan zijn ten onrechte niet bij de planvergelijking betrokken.

[...] tegemoetkoming in planschade [...] toegekend.

[...] Adviesprocedure voor afwijking

[...] De specifieke bouwregels van lid 4.2, onder 4.2.2, onder b, van het nieuwe bestemmingsplan geven een rechtstreekse bouwtitel voor zover wordt voldaan aan één van de in die bepaling vermelde vereisten onder 1, 2 en 3. Onder b is immers bepaald dat, kort gezegd, niet mag worden gebouwd, tenzij aan één van de vereisten 1, 2 of 3 wordt voldaan. Anders dan het college ter zitting heeft bepleit, kunnen de algemene bouwregels van lid 4.2, onder 4.2.1, niet leiden tot een ander oordeel, omdat specifieke bouwregels voorgaan op algemene bouwregels. Bovendien regelt lid 4.2, onder 4.2.1, alleen de bouwmogelijkheden op de betrokken gronden ingevolge de dubbelbestemming "Waarde - Archeologie 3", terwijl dat lid onder 4.2.2, onder b, een regeling bevat voor de bouwmogelijkheden op die gronden ingevolge de andere bestemmingen. De afwijkingsbevoegdheid van lid 4.3 geldt voor aanvragen om omgevingsvergunningen die niet voldoen aan de specifieke bouwregels van lid 4.2, onder 4.2.2, onder b, aanhef en onder 1, 2, en 3.

Anders dan is vermeld in het in hoger beroep overgelegde SAOZ-advies van 12 april 2017 is voor de planvergelijking in deze zaak niet van belang of op de peildatum aan de vereisten van lid 4.2, onder 4.2.2, onder b, is voldaan, aangezien het hier gaat om bouwregels in het nieuwe bestemmingsplan. Een aanvraag om omgevingsvergunning die voldoet aan vereiste 1, 2 of 3 kan immers gedurende de gehele looptijd van het nieuwe bestemmingsplan van in beginsel tien jaar worden ingediend.

In het SAOZ-advies van maart 2015 en het nader SAOZ-advies van 6 oktober 2015 zijn de rechtstreekse bouwmogelijkheden van lid 4.2, onder 4.2.2, onder b, aanhef en onder 1, 2 en 3, van de regels van het nieuwe bestemmingsplan ten onrechte niet bij de planvergelijking betrokken. Het college mocht deze SAOZ-adviezen daarom in zoverre niet aan het besluit van 12 januari 2016 ten grondslag leggen. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:966](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 293

MK Rechtbank Gelderland, 12-03-2018 (publ. 13-03-2018), AWB 17/1743 en 17/1786

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland te Arnhem, verweerder.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1
Wet natuurbescherming (Wnb) 3.12 lid 1

WET NATUURBESCHERMING. De rechtbank is niet bevoegd om kennis te nemen van het beroep tegen de beslissing tot goedkeuring van het Faunabeheerplan (fbp) op grond van de Wnb. De faunabeheereenheid is ingevolge de Wnb niet verplicht om in het fbp beperkingen en voorwaarden, zoals door eiseressen bedoeld, op te nemen. Het besluit tot vaststelling van het fbp kan daarom niet worden aangemerkt als een beslissing om dergelijke beperkingen en voorwaarden niet op te nemen. In zoverre is de vaststelling van het fbp dus geen besluit, en geldt dat eveneens voor de beslissing van verweerder tot goedkeuring van het fbp.

[...] Beroep tegen de beslissing van verweerder tot goedkeuring van het "Faunabeheerplan jacht en vrijstelling 2017-2023" [...] (fbp), op grond van de Wnb.

[...] Hetgeen eiseressen [...] hebben aangevoerd komt erop neer dat het fbp te beperkt is en dat daarin meer afwegingen en verplichtingen opgenomen hadden moeten worden. Samengevat hebben eiseressen daartoe het volgende gesteld.

In het fbp dient een afweging te worden gemaakt of en zo ja, in hoeverre, van de landelijke en provinciale vrijstellingen (artikel 3.15, leden 2 en 4, van de Wnb) gebruik mag worden gemaakt. Die afwegingen moeten worden toegespitst op concrete situaties, en voor die situaties zal beoordeeld moeten worden of sprake is van schade als bedoeld in artikel 3.15, lid 6, van de Wnb. Ook zal voor die situaties moeten worden beoordeeld of schade kan worden voorkomen door passende en doeltreffende maatregelen als bedoeld in artikel 3.12, lid 4, van de Wnb te treffen. Pas als schade niet geheel voorkomen kan worden door dergelijke maatregelen kan het fbp bepalen dat van de vrijstellingen gebruik mag worden gemaakt.

[...] De rechtbank leest in artikel 3.12 van de Wnb niet, en ook niet elders in de Wnb, dat in het fbp getoetst zou moeten worden of in concrete situaties sprake is van schade waarvoor de vrijstellingen zijn verleend, en dat pas van de vrijstellingen gebruik gemaakt zou mogen worden nadat dit in het fbp is vastgesteld.

[...] Artikel 3.12, lid 4, van de Wnb is bij amendement toegevoegd (TK 2014-2015, 33 348 nrs. 94 en 111). De rechtbank leest in artikel 3.12, lid 4, van de Wnb, in de toelichting op het amendement, en ook elders in de Wnb niet, dat in het fbp beoordeeld zou moeten worden of in concrete situaties de schade, waarop de vrijstelling ziet, voorkomen en bestreden kan worden door passende en doeltreffende maatregelen. Ook leest de rechtbank in artikel 3.12, lid 4, van de Wnb niet dat in het fbp ten aanzien van concrete situaties zou moeten worden beslist of van een vrijstelling gebruik mag worden gemaakt.

De rechtbank volgt eiseressen daarom niet in hun standpunt dat de [...] verplicht was om in het fbp beperkingen en voorwaarden op te nemen. Omdat de [...] niet verplicht was om dergelijke beperkingen en voorwaarden op te nemen kan het besluit tot vaststelling van het fbp niet worden aangemerkt als een beslissing om dergelijke beperkingen en voorwaarden niet op te nemen.

Anders gezegd: het besluit tot vaststelling van het fbp impliceert niet een beslissing van de [...] om geen beperkingen en voorwaarden, als door eiseressen bedoeld, op te nemen. In zoverre is de vaststelling van het fbp dus geen besluit, en geldt dat eveneens voor de beslissing van verweerder tot goedkeuring van het fbp.

Het voorgaande betekent dat de rechtbank niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de beslissing tot goedkeuring. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2018:1163](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 294

MK CRvB, 21-03-2018, 15/5701 WW, 15/7162 WW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, appellant.

Raad van bestuur van het Uww.

Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) (Staat)

Awb 8:26

WW 24 lid 1 aanhef en onder a, 24 lid 2 aanhef en onder b, 79 lid 1

Procesregeling bestuursrecht 2013 8 lid 1

WERKLOOSHEID. VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. DERDE-BELANGHEBBENDE. OMVANG VAN HET GEDING. 1. De rechtbank heeft appellant, in strijd met artikel 8:26 van de Awb en artikel 8, eerste lid, van de Procesregeling 2013 niet in de gelegenheid gesteld om aan het geding deel te nemen. 2. Appellant dient, als overheidswerkgever, als belanghebbende te worden aangemerkt bij een besluit met betrekking tot de aanspraken van een van zijn werknemers op een uitkering op grond van de WW. 3. I.c. heeft de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat de werkloosheid betrokkene niet in overwegende valt te verwijten. In wat appellant heeft aangevoerd is geen grond gelegen voor een ander oordeel. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat er voor betrokkene objectief gezien wellicht nog mogelijkheden waren het dienstverband voort te zetten, maar dat betrokkene zich, op basis van het advies van zijn behandelend psycholoog, genoodzaakt heeft gevoeld om ontslag te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:829](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 295

MK CRvB, 26-03-2018, 17/1058 PW

Raad van bestuur van de SvB.

PW 17, 47b, 53a, 54

PARTICIPATIEWET. AIO-AANVULLING. MEDEWERKINGSVERPLICHTING.

Appellanten hebben, door bij de aanvang van het vervolgonderzoek niet hun CIN-nummers te verstrekken, de op hen rustende medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de PW geschonden.

Raad: De Raad onderschrijft het standpunt van de SvB dat het CIN-nummer als zodanig geen gegeven is dat van invloed kan zijn op het recht op AIO-aanvulling als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de PW. Het CIN-nummer speelt een rol bij de verificatie van de door appellanten verstrekte informatie over hun inkomen en vermogen in Marokko, of het ontbreken daarvan. De gevraagde medewerking van appellanten, om hun CIN-nummers te overleggen in verband met nader uit te voeren onderzoek bij instanties in Marokko, ligt dus in het verlengde van de op hen rustende inlichtingenverplichting over eventueel in Marokko aanwezig vermogen. Aan de orde is daarom de vraag of appellanten, door het niet verstrekken van hun CIN-nummers, de op hen rustende medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de PW hebben geschonden.

Gelet hierop ligt ter beoordeling voor of de medewerking van appellanten door het overleggen van hun CIN-nummers redelijkerwijs nodig was voor de uitvoering van de PW.(...)

De (...) algemene onderzoeksbevoegdheid kan steeds en spontaan worden uitgeoefend ten aanzien van alle AIO-gerechtigden, zonder dat daartoe een daaraan voorafgaand en redengevend feit, signaal, grond of vermoeden vereist is. Gelet hierop mocht de SvB onderzoek instellen naar de rechtmatigheid van de aan appellanten verleende AIO-aanvulling. Een bijzondere aanleiding is hiervoor niet nodig. Het selectie criterium "langdurig verblijf in het buitenland" houdt geen verband met de persoonskenmerken zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status, als bedoeld in artikel 1 van het twaalfde Protocol van het EVRM, zodat het beroep op deze verdragsbepaling reeds om die reden niet slaagt.

Voor het ter zitting door appellanten ingenomen standpunt dat het in te stellen onderzoek in Marokko in strijd is met de gestelde voorwaarden in artikel 30a van het Administratief Akkoord met betrekking tot de wijze van toepassing van het op 14 februari 1972 te Rabat ondertekende Algemeen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko inzake sociale zekerheid (Administratief Akkoord), omdat geen ad hoc-commissie is ingesteld, bestaat geen grond. Zoals de Raad heeft geoordeeld in zijn uitspraak van 20 september 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4160](#)), biedt artikel 30a van het Administratief Akkoord geen grondslag voor de opvatting dat de in dit artikel opgenomen eisen hebben te gelden als kwaliteitseisen waaraan moet zijn voldaan om de in Marokko verkregen onderzoeksgegevens te mogen gebruiken bij het onderzoek naar de rechtmatigheid van de verleende AIO-aanvulling.

Anders dan appellanten aanvoeren, was het CIN-nummer nodig voor het doen van onderzoek naar onroerende zaken in Marokko. Uit de door de SvB ingebrachte brief van de attachés voor sociale zaken in Marokko en Turkije van 22 november 2017 blijkt dat bij onderzoek naar vermogen in Marokko het CIN-nummer kan worden gebruikt ter verificatie van door appellanten verstrekte informatie en ter identificatie van de juiste persoon. In Marokko is het veelal niet mogelijk om onomstotelijk de identiteit van iemand vast te stellen op basis van naam en geboortedatum. Vaak circuleren dezelfde namen en is de geboortedatum fictief vastgesteld - op 1 januari of 1 juli - of is alleen het

geboortjaar bekend. Het CIN-nummer, dat uniek is en dat iedere Marokkaanse staatsburger bij geboorte of bij aanvraag van een paspoort of CINE-kaart verkrijgt, biedt direct en zonder twijfel uitsluitend over de identiteit en is voor identificatie van de juiste persoon onmisbaar. Het CIN-nummer wordt tijdens het onderzoek door de attaché gegeven indien de autoriteiten hierom verzoeken. Verder vergemakkelijkt het gebruik van het nummer het onderzoek omdat officiële registraties, zoals in het kadaster, veelal zijn gebaseerd op het CIN-nummer. Hieruit volgt dat het CIN-nummer nodig is voor het doen van het onderzoek naar vermogen in Marokko. Hoewel de Svb ter zitting van de Raad heeft verklaard dat voorafgaand aan het in te stellen onderzoek in Marokko nog niet vaststaat of het CIN-nummer bij het onderzoek in Marokko gebruikt zal gaan worden, kan tijdens het onderzoek blijken dat het CIN-nummer nodig is, bijvoorbeeld als hierom door de lokale autoriteiten wordt gevraagd ter identificatie van de juiste persoon. Het eerst op dat moment opvragen van het CIN-nummer bij appellanten zou grote vertraging in het onderzoek opleveren en aan een efficiënt en doelmatig onderzoek in de weg staan. Bovendien is het CIN-nummer nodig bij verificatie van ontvangen gegevens. De Svb heeft dan ook terecht bij de aanvang van het vervolgonderzoek aan appellanten de medewerking daaraan gevraagd door hun CIN-nummers te verstrekken.

Uit (...) volgt dat appellanten, door bij de aanvang van het vervolgonderzoek niet hun CIN-nummers te verstrekken, de op hen rustende medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de PW hebben geschonden.

Vervolgens ligt ter beoordeling voor de vraag of de Svb bevoegd was om met toepassing van artikel 54, eerste lid, van de PW het recht op AIO-aanvulling op te schorten en vervolgens met toepassing van artikel 54, vierde lid, van de PW de AIO-aanvulling in te trekken. Nu vaststaat dat appellanten de op hen rustende medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de PW hebben geschonden hebben zij anderszins onvoldoende meegewerkt als bedoeld in artikel 54, eerste lid, van de PW. Appellanten hebben dit verzuim niet binnen de hiervoor geboden termijn hersteld. Beslissend is dus of appellanten hiervan een verwijt kan worden gemaakt.

Appellanten hebben aangevoerd dat het gebruik van het CIN-nummer door de Svb in strijd is met het recht op respect voor hun privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het CIN-nummer geeft toegang tot zeer veel informatie, waaronder medische en strafrechtelijke gegevens, die voor het onderzoek naar vermogen niet relevant is. Voorts is het gebruik van het CIN-nummer niet met waarborgen omkleed. Aldus onderbouwd betogen appellanten dat hen geen verwijt kan worden gemaakt, omdat zij gerechtvaardigd hebben geweigerd het CIN-nummer te verstrekken aan de Svb op de grond dat bij het gebruik van het CIN-nummer mogelijk het recht op respect voor hun privéleven zal worden geschonden.

Vaststaat dat het CIN-nummer zelf geen privégegevens bevat. Het opvragen en in ontvangst nemen van het CIN-nummer kan op zichzelf dan ook geen schending van het recht op respect voor het privéleven opleveren. Of, en zo ja, met welk doel en op welke wijze het CIN-nummer vervolgens tijdens het onderzoek in Marokko wordt gebruikt, is bij aanvang van het onderzoek nog niet bekend. Op voorhand kan dan ook niet worden gezegd dat het gebruik van het CIN-nummer een (ongerechtvaardigde) inbreuk op het privéleven zal inhouden.

Voor het standpunt van appellanten dat de attaché voor sociale zaken in Marokko bij het onderzoek naar de aanwezigheid van vermogen van appellanten op onrechtmatige wijze gebruik zal maken van het CIN-nummer, bestaan geen aanknopingspunten. De Svb heeft ter zitting toegelicht dat de attaché het onderzoek naar vermogen in Marokko uitvoert overeenkomstig de regels die in Nederland voor een dergelijk onderzoek gelden. De attaché is voorts gehouden aan de geheimhoudingsplicht als bedoeld in artikel 65 van de PW. Het CIN-nummer wordt bovendien alleen gebruikt ter verificatie van de persoonsgegevens, indien hierom door de Marokkaanse autoriteiten wordt gevraagd. Dat een groot risico bestaat dat als gevolg hiervan door de Marokkaanse autoriteiten misbruik zal worden gemaakt van het CIN-nummer, hebben appellanten niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op (...) kan appellanten worden verweten dat zij onvoldoende medewerking hebben verleend aan het onderzoek naar vermogen in Marokko. De Svb was dan ook bevoegd om met toepassing van artikel 54, eerste lid, van de PW het recht op AIO-aanvulling van appellanten op te schorten en, na het verstrijken van de hersteltermijn, met toepassing van artikel 54, vierde lid, van de PW de AIO-aanvulling met ingang van 20 april 2015 in te trekken. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2018:808](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 26 maart 2018: [ECLI:NL:CRVB:2018:804](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:805](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:806](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:807](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:809](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:810](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 296

MK CRvB, 13-03-2018 (publ. 19-03-2018), 16/1425 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant.

PW 11 lid 3 aanhef en onder b

PARTICIPATIEWET. VREEMDELINGRECHTELIJKE PROCEDURE. VRIJWILLIGE VERTREKTERMIJN. Dat de staatssecretaris betrokkene een vrijwillige vertrektermijn van 28 dagen heeft gegeven, betekent niet dat zij gedurende deze termijn rechtmatig verblijf heeft.

Raad: Het geschil in hoger beroep ziet op de beantwoording van de vraag of betrokkene gedurende de vrijwillige vertrektermijn van 28 dagen na bekendmaking van de beschikking van de staatssecretaris van 12 maart 2014 moet worden gelijkgesteld met een Nederlander, zoals bedoeld in artikel 11, derde lid, aanhef en onder b, van de PW. Betrokkene had, in afwachting van de beslissing op het bezwaar tegen het besluit van 10 juli 2013 in de (...) vreemdelingrechtelijke procedure, rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Met het nemen van de beslissing op bezwaar van 12 maart 2014 is het rechtmatig verblijf van betrokkene geëindigd. Er was immers geen sprake van een situatie waarin de uitzetting van betrokkene krachtens de wet of op grond van een rechterlijke beslissing achterwege moest blijven. De beschikking van 12 maart 2014 vermeldt ook als rechtsgevolg dat betrokkene na bekendmaking van

de beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Dat de staatssecretaris betrokkene een vrijwillige vertrektermijn van 28 dagen heeft gegeven, betekent niet dat zij gedurende deze termijn rechtmatig verblijf heeft.

Betrokkene voldeed na het besluit van 12 maart 2014 dus niet langer aan het in artikel 11, derde lid, aanhef en onder b, van de PW als eerste gestelde vereiste van rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder g of h, van de Vw 2000, zodat reeds daarom de gelijkstelling met een Nederlander was geëindigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:783](https://ecli.nl/crvb/2018/783)

JnB2018, 297

MK CRvB, 06-03-2018 (publ. 19-03-2018), 17/987 PW, 17/1464 PW

het college van burgemeester en wethouders van Arnhem, appellant.

PW

Regeling Tegemoetkoming meerkosten chronisch zieken en gehandicapten (TM-CZG)

PARTICIPATIEWET. REGELING TM-CZG. De Raad is van oordeel dat de regeling TM-CZG daadwerkelijk gemaakte kosten bestrijdt en niet kan worden aangemerkt als een vorm van categoriale bijzondere bijstand. De desbetreffende regeling voorziet in een financiële tegemoetkoming, bestemd voor de meerkosten van chronisch zieken en gehandicapten die voortkomen uit hun ziekte of handicap. Om als chronisch ziek of gehandicapt in het kader van deze regeling te worden aangemerkt, moet zijn voldaan aan twee cumulatieve voorwaarden ofwel groepskenmerken. In het jaar voorafgaand aan de aanvraag moet het volledige eigen risico voor de zorgverzekering zijn betaald en daarnaast moet in het lopende jaar de eigen bijdragen aan het Centraal Administratie Kantoor worden betaald voor één of meer maatwerkvoorzieningen op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning. Hiermee voorziet de regeling TM-CZG in maatwerk door slechts aan (een groep) personen die voldoen aan deze voorwaarden een compensatie te bieden voor daadwerkelijk gemaakte kosten en is geen sprake van het ongericht verstrekken van inkomenssteun ongeacht of de kosten in het individuele geval noodzakelijk zijn en feitelijk zijn gemaakt. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, ziet de Raad niet in dat de in het beleid gestelde voorwaarden de grenzen van een redelijke wetsuitleg te buiten gaan.

[ECLI:NL:CRVB:2018:723](https://ecli.nl/crvb/2018/723)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 298

MK CRvB, 21-03-2018, 16/6592 WMO15-T

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

WMO 2015 1.1.1, 1.2.1, 2.1.3, 2.3.2, 2.3.5, 2.3.6

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Groningen 2015 (Verordening) 7

Nadere regels maatschappelijke ondersteuning gemeente Groningen 2015 (Nadere regels) 26

WMO 2015. PGB. Het onderzoek van het college is onvoldoende geweest om te kunnen vaststellen of het aan appellant toegekende pgb een toereikende bijdrage is aan zijn zelfredzaamheid of participatie.

Raad: In geschil is of het college het pgb terecht heeft bepaald op basis van het bedrag voor beschermd wonen in een instelling en zonder dagbesteding en of dit pgb toereikend is om een passende bijdrage te leveren aan de zelfredzaamheid of participatie van appellant. (...)

Uit artikel 3:2 van de Awb in samenhang met de artikelen 2.3.2 en 2.3.5 van de Wmo 2015 vloeit voort dat het college voldoende kennis dient te vergaren over de voor het nemen van een besluit over maatschappelijke ondersteuning van belang zijnde feiten en omstandigheden en af te wegen belangen. Dit brengt met zich dat wanneer bij het college melding wordt gedaan van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning het college allereerst moet vaststellen wat de hulpvraag is. Vervolgens zal het college moeten vaststellen welke problemen worden ondervonden bij de zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie, dan wel het zich kunnen handhaven in de samenleving. Eerst wanneer die problemen voldoende concreet in kaart zijn gebracht, kan worden bepaald welke ondersteuning naar aard en omvang nodig is om een passende bijdrage te leveren aan de zelfredzaamheid of participatie van de ondersteuningsvrager, onderscheidenlijk het zich kunnen handhaven in de samenleving. Uit artikel 2.3.2, vierde lid, aanhef en onder b, c en f, van de Wmo 2015 in samenhang met het derde en vierde lid van artikel 2.3.5 vloeit voort dat het onderzoek er vervolgens op gericht moet zijn of en in hoeverre de eigen mogelijkheden, gebruikelijke hulp, mantelzorg, ondersteuning door andere personen uit het sociale netwerk en voorliggende (algemene) voorzieningen de nodige hulp en ondersteuning kunnen bieden. Slechts voor zover die mogelijkheden ontoereikend zijn dient het college een maatwerkvoorziening te verlenen. Voor zover het onderzoek naar de nodige ondersteuning specifieke deskundigheid vereist zal een specifiek deskundig oordeel en advies niet kunnen ontbreken (vergelijk de uitspraak van de Raad van 1 mei 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1477](#)).

Het college heeft dit miskend door geen onderzoek te doen naar de concrete specifieke ondersteuningsbehoefte van appellant. Het college heeft de AWBZ-indicatie voor ZP 4C GGZ zonder nader onderzoek overgenomen. Daardoor ontbreekt inzicht in de specifieke noodzakelijke ondersteuningsbehoefte van appellant en kan de vraag of daarin op andere wijze kan worden voorzien dan door toekenning van een maatwerkvoorziening, niet worden beantwoord. Evenmin kan daardoor de vraag worden beantwoord of een maatwerkvoorziening moet worden toegekend als bedoeld in het derde lid van artikel 2.3.5 van de Wmo 2015, en zo ja, wat daarvan de aard, inhoud en omvang moet zijn, dan wel of de voorziening beschermd wonen, bedoeld in het vierde lid van dat artikel, aangewezen is. Immers eerst nadat het (...) bedoelde onderzoek is gedaan, kan worden vastgesteld of appellant in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening als bedoeld in het derde lid, of beschermd wonen als bedoeld in het vierde lid. Indien het onderzoek uitwijst dat appellant voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van beide artikelliden, staat het het college vrij om beschermd wonen toe te kennen als dit voor de

gemeente een goedkopere passende bijdrage voor de zelfredzaamheid of participatie van de cliënt is dan een voorziening als bedoeld in het derde lid. De Raad wijst er daarbij op dat de maatwerkvoorziening beschermd wonen, bedoeld in het vierde lid van artikel 2.3.5 van de Wmo 2015, anders dan de voorziening bedoeld in het derde lid van dat artikel, gericht is op het zich weer op eigen kracht kunnen handhaven in de samenleving. Voor zover de inhoud van de voorziening beschermd wonen echter een passende bijdrage levert aan de zelfredzaamheid of participatie, bedoeld in het derde lid van artikel 2.3.5 van de Wmo 2015, kan zij echter ook worden ingezet voor de zelfredzaamheid of participatie. Aanknopingspunten voor het tegendeel ontbreken. Het standpunt van het college dat beschermd wonen geschikt is voor appellant berust bij de huidige stand van zaken niet op medisch deskundig onderzoek. Dit wringt eens te meer nu appellant verklaringen van de behandelend sector heeft ingezonden die kunnen doen twifelen aan de geschiktheid van die vorm van ondersteuning.

Het college heeft de AWBZ-indicatie voor ZZP 4C GGZ ook niet mogen overnemen omdat deze niet de concrete ondersteuningsbehoefte van appellant weerspiegelt, maar de gemiddelde zorgbehoefte van personen die aan een bepaald profiel voldoen. Dit verdraagt zich niet met de maatwerkgedachte van artikel 2.3.5 van de Wmo 2015.

Verder heeft het college ten onrechte niet onderzocht of appellant is aangewezen op enigerlei vorm van dagbesteding. De omstandigheid dat een cliënt geen dagbesteding afneemt, of dat een cliënt geen (vrijwilligers)werk kan doen, hoeft niet te betekenen dat hij niet op objectieve gronden op de inzet van dagbesteding is aangewezen. Ook de mogelijkheid dat een cliënt een (mede) op de noodzaak van dagbesteding gebaseerd pgb wil besteden aan een andere vorm van maatschappelijke ondersteuning dan dagbesteding, maakt niet dat er geen noodzaak bestaat om dagbesteding te indiceren, nu dit tot de bestedingsvrijheid van het pgb behoort. Artikel 2.3.6 van de Wmo 2015 schrijft immers niet voor dat met het pgb slechts dezelfde diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen kunnen worden ingekocht als die welke zijn toegekend, met dien verstande dat de in te kopen diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen wel geschikt moeten zijn voor het doel waarvoor het pgb wordt verstrekt.

Uit (...) volgt dat het onderzoek van het college onvoldoende is geweest om te kunnen vaststellen of het aan appellant toegekende pgb een toereikende bijdrage is aan zijn zelfredzaamheid of participatie. Dit betekent dat het bestreden besluit op een ondeugdelijke grondslag berust. Dit besluit kan daarom niet in stand blijven. De Raad ziet uit een oogpunt van finale geschilbeslechting aanleiding om het college op te dragen om de gebreken in de besluitvorming met inachtneming van deze tussenuitspraak te herstellen en indien het nadere onderzoek daartoe aanleiding geeft een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:819](https://www.ecli.nl/crvb/2018/819)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 299

MK CRvB, 21-03-2018, 17/1564 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

WMO 2015 2.1.3

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2015 (Verordening)
Uitvoeringsbesluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Emmen 2015
(Uitvoeringsbesluit) 2

WMO 2015. TARIEFSDIFFERENTIATIE. Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit is onverbindend voor zover dit meebrengt dat in bepaalde gevallen aanspraak bestaat op een lager tarief dan 100% van het uurtarief.

Zoals de Raad eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 17 mei 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1803](#)) volgt uit artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015, in verbinding met artikel 2.3.6, vierde lid, van de Wmo 2015, dat in de door de gemeenteraad vastgestelde verordening moet zijn bepaald onder welke voorwaarden uit het pgb diensten ingekocht kunnen worden bij personen die tot het sociale netwerk behoren en op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld. In die uitspraak heeft de Raad verder geoordeeld dat de essentialia van het voorzieningenpakket in de verordening moeten worden vastgelegd, dat de tariefsdifferentiatie hiertoe behoort en dat dit betekent dat in de Verordening ten onrechte is bepaald dat het college nadere regels kan stellen over de hoogte van het pgb en het vaststellen van het pgb met inachtneming van wat in dat artikel is bepaald. Het college is daartoe niet bevoegd, nu artikel 2.1.3, tweede lid, van de Wmo 2015, in verbinding met artikel 2.3.6, vierde lid, van de Wmo 2015, daarvoor geen grondslag biedt. Dit is in deze zaak niet anders. Dit betekent dat artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit onverbindend is voor zover dit meebrengt dat in bepaalde gevallen aanspraak bestaat op een lager tarief dan 100% van het uurtarief. De omstandigheid dat de raad van de gemeente Emmen de tariefsdifferentiatie per 14 juli 2017 alsnog heeft opgenomen in de Verordening leidt niet tot een ander oordeel. Deze wijziging van de Verordening ziet immers niet op de periode die hier in geding is. Het vorenstaande betekent ook dat het college in dit Uitvoeringsbesluit geen grondslag heeft kunnen vinden op het pgb voor het jaar 2016 te berekenen naar een lager tarief dan 100% van het uurtarief.

[ECLI:NL:CRVB:2018:817](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 300

MK ABRS, 21-03-2018, 201605599/1/A3

Stichting [...].

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

Jeugdwet 7.3.1 lid 1, lid 2, 7.3.10, 7.3.15

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Nu met het verzoek is beoogd dat de Stichting appelland in staat stelt om zijn eigen dossier in te zien, is geen

openbaarmaking voor een ieder beoogd. Het verzoek moet derhalve worden aangemerkt als een verzoek in de zin van artikel 7.3.10 van de Jeugdwet en niet tevens als een verzoek in de zin van artikel 3, eerste lid, van de Wob. Ingevolge artikel 7.3.17 van de Jeugdwet kan de Stichting, voor zover zij heeft geweigerd het verzoek in te willigen, niet meer als een bestuursorgaan worden aangemerkt. De bestuursrechter is niet meer bevoegd om van het namens [appellant] ingestelde beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2018:983](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 301

Rechtbank Den Haag, 23-02-2018 (publ. 22-03-2018), AWB 17/7031

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Fair balance. Verweerder heeft zich met de gegeven motivering in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat uitzetting van eiseres niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De rechtbank is van oordeel, enigszins terughoudend toetsend, dat verweerder met de in het besluit gegeven motivering in redelijkheid meer gewicht had moeten toekennen aan de bijzondere feiten en omstandigheden zoals die zich voordoen in het geval van eiseres. Daarbij overweegt de rechtbank dat verweerder weliswaar ieder element heeft meegewogen in de belangenafweging maar dat verweerder daarmee, naar het oordeel van de rechtbank, onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom niet alle elementen in samenhang bezien in de belangenafweging een groter gewicht dienen te krijgen.

Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiseres eerder in Nederland rechtmatig verblijf heeft gehad. Zij is immers met haar hele gezin naar Nederland gekomen en alle gezinsleden hebben rechtmatig verblijf gekregen. Dat eiseres met haar echtgenoot later naar de Verenigde Staten zijn vertrokken doet hier niet aan af. Voorts acht de rechtbank van belang dat de echtgenoot van eiseres in Nederland ligt begraven. Met de enkele constatering van verweerder dat eiseres haar echtgenoot ook in de Verenigde Staten had kunnen begraven gaat verweerder voorbij aan het feit dat op één dochter na, alle kinderen en kleinkinderen van eiseres en haar overleden echtgenoot in Nederland wonen. Voorts overweegt de rechtbank dat uit de nieuw overgelegde verklaring van psychotherapeut Janssen duidelijk blijkt dat eiseres een speciale rol vervult in de mantelzorg van één van haar zoons. Immers, de verklaring vermeldt dat bij afwezigheid van eiseres zijn klachten steeds aanzienlijk toenemen en dat de door haar verleende mantelzorg externe zorg minder nodig maakt. Ook blijkt duidelijk uit de verklaring dat de zorg die de zoon nodig heeft voortkomt uit een ernstige oorlog gerelateerde PTSS waarbij

de aanwezigheid van eiseres hem meer veiligheid biedt. Uit de conclusie van de psychotherapeut dat de blijvende aanwezigheid van eiseres voor de zoon de mogelijkheden op verder herstel bevordert blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat eiseres een bijzondere rol in de mantelzorg van de zoon heeft die niet door een willekeurig ander persoon kan worden overgenomen met hetzelfde resultaat. De stelling van verweerder dat met de overgelegde verklaring niet is aangetoond dat de zoon exclusief afhankelijk is van eiseres acht de rechtbank in dit geval dan ook onvoldoende. Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, hiervoor vermeld onder 3.4. geeft grond voor het oordeel dat verweerder, bij de 'fair balance' die moet worden gevonden tussen het belang van de eiseres enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds, zich met de gegeven motivering in redelijkheid niet op het standpunt had kunnen stellen dat uitzetting van eiseres, en daarmee de weigering eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2286](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/2286)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 302

MK ABRS, 21-03-2018, 201708886/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b onderdeel 3

ASIEL. Geen uitzonderlijke veiligheidssituatie in Afghanistan in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000.

De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Ghazni, nu niet zo slecht is dat de vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. Uit de stukken die door de Afdeling bij haar beoordeling zijn betrokken, blijkt dat sinds begin 2017 een verandering in het conflict is waar te nemen in de richting van langdurige gewapende confrontaties tussen overheids- en anti-overheidstroepen, in plaats van asymmetrische aanvallen. Uit de stukken blijkt voorts dat de veiligheidssituatie zorgelijk is en in sommige provincies verder is verslechterd. Daaruit blijkt echter ook dat de regering is doorgeslagen met de hervormingen op het gebied van veiligheid en dat sprake is van voortdurende inzet van de regeringsgroepen om burgerslachtoffers te beperken. Uit de stukken kan verder worden afgeleid dat met name sprake is van gewelddadige confrontaties tussen overheids- en anti-overheidstroepen, dan wel van aanslagen die zijn ingegeven door het conflict dat ten grondslag ligt aan de gewapende strijd en zijn gericht tegen personen behorend tot specifieke groepen, zoals onder meer religieuze leiders, burgers die de Afghaanse autoriteiten steunen, burgers die voor de Afghaanse overheid werken en de rechterlijke macht. Hoewel zich daarbij ook een bepaalde mate van willekeurig geweld voordoet, waarbij nog steeds burgerslachtoffers vallen, en 30 van de 34 provincies te kampen hebben met interne ontheemding, is het aantal

burgerslachtoffers dat het gewapend conflict tot gevolg heeft, mede gelet op het totale inwoneraantal van Afghanistan, niet zo hoog is dat alleen al daardoor gesproken kan worden van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3 van de Vw 2000.

Hoewel de veiligheidssituatie in sommige provincies zorgelijker is dan in andere, is er in Afghanistan geen sprake van een situatie waarbij een burger die in het geheel niet verbonden is met één van de strijdende partijen louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000. Dat, zoals ook door partijen wordt erkend, niet kan worden uitgesloten dat de cijfers niet compleet zijn, staat er niet aan in de weg aan de hand van die informatie te beoordelen of de veiligheidssituatie uitzonderlijk in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 is. De cijfers van verschillende bronnen wijken immers niet veel van elkaar af en uit deze bronnen komt een soortgelijk beeld naar voren van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

[ECLI:NL:RVS:2018:915](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 303

MK Rechtbank Den Haag, 28-02-2018 (publ. 22-03-2018), AWB 17/28

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 11 lid 1 e, 14 lid 1

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd omdat de grond voor verlening is komen te vervallen valt niet onder de werking van de Kwalificatierichtlijn.

Partijen zijn verdeeld over de vraag of de intrekking van de verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd van eiser onder de werking van de Kwalificatierichtlijn valt nu de vluchtelingenstatus van eiser gelet op artikel 11, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn niet meer actueel is. [...]

Anders dan verweerder betoogt, maakt de vaststelling dat er sprake is van een situatie zoals omschreven in artikel 11, eerste lid en onder e, van de Kwalificatierichtlijn niet dat de Kwalificatierichtlijn niet langer van toepassing is op het besluit tot intrekking van eisers verblijfsvergunning. Uit artikel 14, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn blijkt reeds dat voor de beëindiging van een vluchtelingenstatus een actieve handeling van de lidstaten is vereist. Voorts heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), bepaald dat een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die rechtstreeks op grond van een vluchtelingenstatus is verleend, samenvalt met die vluchtelingenstatus en dat de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd daarom tevens de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt, zodat artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn op een dergelijk besluit van toepassing is (zie: de uitspraken van 17 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1780](#), en 2 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1550](#)).

In artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn is uitputtend opgesomd op welke gronden een vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken dan wel beëindigd. In het eerste lid van dit

artikel is bepaald dat de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is. Echter deze beëindigingsgrond is niet in de nationale wetgeving geïmplementeerd in het geval een vergunning asiel voor onbepaalde tijd is verstrekt. Artikel 35 van de Vw 2000 bevat geen bepaling die het mogelijk maakt een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken omdat de grond voor verlening is komen te vervallen. De Nederlandse wetgeving is op dit punt gunstiger voor een vreemdeling dan de Kwalificatierichtlijn. De wetgever heeft hiermee gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid op grond van artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn gunstigere normen vast te stellen. Verweerder kan daarom niet op grond van artikel 14, eerste lid, Kwalificatierichtlijn een asielrechtelijke verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd intrekken.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2288](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2018, 304

MK ABRS, 22-03-2018, 201707727/1/V1

Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Awb 1:3 lid 1

Vw 2000 44

Wet COa 3 lid 1, 5 lid 2

Rva 2005 3 lid 1 lid 3 c, 7 lid 1 a

COA. Aanzegging COa de centrale opvanglocatie te verlaten is geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb want niet op rechtsgevolg gericht. Aanzegging is evenmin een rechtens relevante handeling in de zin van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa.

Op 17 maart 2017 heeft het COa de vreemdeling aangezegd de centrale opvanglocatie te verlaten en hem in het vooruitzicht gesteld dat een ontruimingsprocedure zal worden gestart. [...] De Afdeling stelt vast dat het COa die aanzegging niet in een beëindigingsbesluit opvang heeft neergelegd. Dit betekent dat de door de rechtbank genoemde uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AU5528 [JV 2005/468], bepalend is en niet de eveneens vermelde uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 18 februari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH5075](#). Uit hetgeen de Afdeling in de uitspraak van 28 oktober 2005 heeft overwogen, volgt dat de reactie van het COa op 17 maart 2017 naar aanleiding van de woningweigerings van de vreemdeling niet op rechtsgevolg is gericht. Een besluit, waarbij aan een vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend heeft, gelet op artikel 44, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, de beëindiging van de verstrekkingen van rechtswege tot gevolg. Dat rechtsgevolg treedt, gelet op die bepaling, gelezen in verbinding met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rva 2005, in op de dag waarop naar het oordeel van het COa passende huisvesting buiten de opvangvoorziening kan worden gerealiseerd. Met de aanzegging heeft het COa de vreemdeling uitsluitend

mededeling gedaan van de, uit het besluit van de staatssecretaris van 25 augustus 2016 voortvloeiende, van rechtswege ingetreden of intredende gevolgen. Dat het COa de vreemdeling heeft meegedeeld dat de aangeboden huisvesting door het COa passend wordt geacht, brengt niet mee dat nieuwe rechtsgevolgen in het leven zijn geroepen. Met het beschikbaar zijn van die, naar het oordeel van het COa passende, huisvesting op de datum van de vergunningverlening, namelijk 25 augustus 2016, is voor de vreemdeling de aanspraak op verstrekkingen van rechtswege geëindigd.

Voor zover de vreemdeling in de periode van 25 augustus 2016 tot 17 maart 2017 COa-opvang heeft gehad, moet die opvang als buitenwettelijk en onverplicht worden beschouwd. Het COa was daarom niet gehouden de beëindiging daarvan in een besluit neer te leggen. Nu het COa in evengenoemde periode geen verantwoordelijkheid meer had voor de opvang en bemiddeling van de vreemdeling naar passende huisvesting, komt aan dit enkele tijdsverloop geen beslissende betekenis toe. Dit geldt, anders dan de vreemdeling betoogt, ook voor de veranderde omstandigheid dat het huwelijk van de vreemdeling in het begin van 2017 feitelijk is verbroken. In die tijd viel de vreemdeling voor de bemiddeling naar huisvesting al onder de verantwoordelijkheid van de gemeente. Slotsom is dat de aanzegging geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

De Afdeling stelt voorts vast dat de aanzegging evenmin een rechtens relevante handeling van het COa in de zin van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa inhoudt. Voor zover de aanzegging over het verlaten van de centrale opvanglocatie gaat, strekt deze louter tot uitvoering van de onder 2.2 genoemde rechtsgevolgen. Daarom is de aanzegging in zoverre slechts een informatieve mededeling over de mogelijkheden van passende huisvesting na het verblijf in de centrale opvanglocatie. Voor zover de aanzegging moet worden opgevat als een aankondiging van een ontruimingsprocedure, heeft deze een civielrechtelijk karakter.

[ECLI:NL:RVS:2018:925](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:925)

JnB2018, 305

Rechtbank Den Haag, 12-01-2018 (publ. 22-03-2018), AWB 17/16209

Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 9 g, 17

COA. Vergoeding kosten contra-expertise. Geen grond voor voorwaardelijke toekenning van de vergoeding van de kosten voor een contra-expertise.

De rechtbank is van oordeel dat eiser terecht stelt dat er geen grond is voor voorwaardelijke vergoeding van de kosten van de contra-expertise. Uit de tekst van artikel 17, derde lid, van de Rva 2005, blijkt niet dat het onder voorwaarden toekennen van een vergoeding is toegestaan. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de toelichting bij de Rva 2005 (*Stcrt.* 2005, 24), waarin het volgende staat bij het artikelsgewijs commentaar van artikel 17:

"Het orgaan dient zo mogelijk voor het plaatsvinden van de situatie waaruit voor de asielzoeker buitengewone kosten voortvloeien aan de betrokken bewoner toestemming te hebben geven voor het maken van deze kosten. Op deze wijze wordt voorkomen dat een asielzoeker kosten maakt waarvan naderhand blijkt dat zij niet voor betaling door het

orgaan in aanmerking komen. Indien de toestemming niet vooraf is gegeven zal het orgaan deze kosten slechts behoeven te betalen indien het wegens zeer dringende redenen niet mogelijk was voorafgaand aan het maken van de kosten toestemming te geven, zoals in de situatie waarin de asielzoeker acuut hulp nodig heeft.”

Uit deze passage volgt dat het de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever is geweest dat verweerder als dat mogelijk is - dat wil zeggen anders dan wanneer de asielzoeker acuut hulp nodig heeft - voorafgaand aan het maken van de kosten voor een contra-expertise duidelijkheid geeft over het al dan niet vergoeden van deze kosten. Niet gebleken is dat de asielzoeker acuut hulp nodig heeft. Het toekennen van een vergoeding onder de voorwaarde van het overleggen van de resultaten of conclusies van de contra-expertise, acht de rechtbank dan ook niet in overeenstemming met de tekst van artikel 17, derde lid, van de Rva 2005. Het onder voorwaarden toekennen leidt er namelijk toe dat het mogelijk is dat de asielzoeker kosten maakt waarvan naderhand blijkt dat deze niet voor vergoeding in aanmerking komen, hetgeen de wetgever heeft willen voorkomen. De rechtbank is voorts niet gebleken van een andere grondslag voor voorwaardelijke toekenning van de vergoeding van de kosten voor de contra-expertise. De rechtbank concludeert dat het bestreden besluit is genomen zonder wettelijke grondslag, in strijd met het materiële rechtszekerheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2124](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 306

HvJEU, Conclusie A-G Wathelet, 22-03-2018, gevoegde zaken C-47/17 en C-48/17

X tegen Nederland

Verordening (EU) nr. 604/2013 [de Dublinverordening] 21, 22 lid 1 lid 6, 23, 25 lid 1

Verordening (EG) nr. 1560/2003 [de Uitvoeringsverordening] 5 lid 2

DUBLINVERORDENING. Conclusie van A-G Wathelet inzake de door de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, gestelde prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 5, lid 2, van de Uitvoeringsverordening. Antwoordtermijnen en gevolgen niet reageren op verzoek om heroverweging.

- hoewel de aangezochte lidstaat zich moet beijveren om binnen de termijn van twee weken te antwoorden op een verzoek tot heroverweging als bedoeld in artikel 5, lid 2, van [de Uitvoeringsverordening], bestaat er geen juridische verplichting om binnen die termijn te antwoorden. Voorts verbindt artikel 5, lid 2, van [de Uitvoeringsverordening] geen enkel rechtsgevolg aan het uitblijven van een antwoord op een verzoek tot heroverweging binnen die termijn;
- de in artikel 25, lid 1, van [de Dublinverordening], vastgelegde termijn van maximaal één maand is niet van toepassing in het kader van de heroverwegingsprocedure als bedoeld in artikel 5, lid 2, van [de Uitvoeringsverordening];

- de aangezochte lidstaat moet zich beijveren om binnen een termijn van twee weken en hoe dan ook binnen een redelijke termijn te antwoorden op een verzoek tot heroverweging overeenkomstig artikel 5, lid 2, van [de Uitvoeringsverordening]. Het staat aan de verwijzende rechter om in elk individueel geval, na alle relevante omstandigheden te hebben beoordeeld, te bepalen of de door de aangezochte lidstaat benutte tijd redelijk was;
- Aangezien artikel 22, leden 1 en 6, en artikel 25, lid 1, van [de Dublinverordening] niet omschrijven wat de rechtsgevolgen zijn van een negatief antwoord van de aangezochte lidstaat op een verzoek tot over- of terugname, wordt de verzoekende lidstaat op dat tijdstip niet automatisch verantwoordelijk voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Op voorwaarde dat de dwingende termijnen van de artikelen 21 en 23 van [de Dublinverordening] in acht worden genomen, kan de verzoekende lidstaat nog een nieuw verzoek tot over- of terugname indienen bij een andere lidstaat dan de eerste aangezochte lidstaat, welk verzoek eventueel tot verantwoordelijkheid van die andere lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zal kunnen leiden. Indien, na een afwijzend antwoord op een verzoek tot over- of terugname binnen de termijnen van artikel 22, leden 1 en 6, en artikel 25, lid 1, van [de Dublinverordening], de aangezochte lidstaat die om heroverweging is verzocht overeenkomstig artikel 5, lid 2, van [de Uitvoeringsverordening], binnen een redelijke termijn expliciet de verantwoordelijkheid aanvaardt voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wordt hij verantwoordelijk voor die behandeling en moet hij de betrokkene daarvan zo spoedig mogelijk in kennis stellen. Indien daarentegen de aangezochte lidstaat binnen een redelijk termijn niet antwoordt op het verzoek tot heroverweging of indien hij weigert de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming te aanvaarden, wordt de verzoekende lidstaat verantwoordelijk voor die behandeling en zal hij de betrokkene daarvan zo spoedig mogelijk in kennis moeten stellen.

[ECLI:EU:C:2018:212](#)

Zie in dit verband de verwijzingsuitspraken van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem van 23 januari 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:873](#) en van 26 januari 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:872](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 307

Voorzieningenrechter ABRS, 16-03-2018, 201800946/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:16, 6:24, 8:81 lid 1, 8:87 lid 1 lid 2

PROCESRECHT. Herijking afdoeningswijze van een verzoek van de staatssecretaris om het treffen van een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter wijst een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af als er duidelijk geen spoedeisend belang is. Dat kan het geval zijn als het door de rechtbank vernietigde besluit geen besluit op bezwaar of op aanvraag genomen besluit is, zodat uit de enkele vernietiging daarvan niet volgt dat de staatssecretaris opnieuw moet beslissen.

Een spoedeisend belang kan, afhankelijk van de door de rechtbank gehanteerde vernietigingsgrond en de voor de staatssecretaris geldende beslistermijn, aanwezig zijn als door de vernietiging van het besluit op de staatssecretaris een verplichting rust opnieuw te beslissen. In dat geval vindt in de regel een voorlopige rechtmatigheidsbeoordeling plaats van de aangevallen uitspraak en het daarmee vernietigde besluit, als de voorlopige voorzieningprocedure zich daarvoor leent (vergelijk de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 30 november 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB9465](#)). De voorzieningenrechter hanteert bij die beoordeling vanaf vandaag, en anders dan voorheen (vergelijk de uitspraak van de voorzieningenrechter van 23 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3624](#)), als maatstaf of aannemelijk is dat de aangevallen uitspraak in hoger beroep zal worden vernietigd. Dat oordeel heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

Bij zijn beoordeling of het treffen van een voorlopige voorziening is aangewezen kan de voorzieningenrechter daarnaast de belangen van de staatssecretaris en de vreemdeling betrekken. Bij die belangenafweging wordt het belang van de staatssecretaris om niet met inachtneming van de aangevallen uitspraak opnieuw te hoeven beslissen voordat op het hoger beroep is beslist, afgewogen tegen het belang van de vreemdeling dat aan die uitspraak uitvoering wordt gegeven. Het resultaat van deze belangenafweging kan mede afhangen van het hiervoor vermelde rechtmatigheidsoordeel van de voorzieningenrechter.

Bij die belangenafweging kan gewicht toekomen aan de mogelijkheid dat uitvoering van de aangevallen uitspraak een onevenredige inspanning vergt van de zijde van de staatssecretaris, bijvoorbeeld als hem is opgedragen verstrekkend nader onderzoek te verrichten, of als die uitvoering tot gevolgen leidt die zich slechts bezwaarlijk laten herstellen. Dat laatste is onder meer het geval als de aangevallen uitspraak de staatssecretaris geen andere keuze laat dan een aanvraag in te willigen. Een latere vernietiging van die uitspraak leidt er dan toe dat de grondslag van dat nadere besluit vervalst (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2435](#)). Dat heeft ook gevolgen voor al toegekende verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen. De voorzieningenrechter ziet daarin, uit een oogpunt van rechtszekerheid en gelet op het gesloten stelsel van toelating in Nederland, een belang gelegen waar veel gewicht aan toekomt. Bij de belangenafweging komt ook gewicht toe aan het belang dat de vreemdeling heeft bij een nieuw besluit, bijvoorbeeld om op korte termijn duidelijkheid te verkrijgen over zijn verblijfsstatus in Nederland of gelet op de totale duur van de procedure (vergelijk de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 17 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4815](#)). Het is aan partijen om het bestaan van dergelijke omstandigheden in een concrete zaak te stellen en aannemelijk te maken. De enkele mogelijkheid dat de staatssecretaris ingevolge paragraaf 4.1.3.2 van de Awb een dwangsom verbeurt als hij niet tijdig gevolg geeft aan de opdracht van de rechtbank,

is geen belang waar in de hiervoor vermelde belangenafweging gewicht aan toekomt. Uit rechtsoverweging 4.1. volgt dat als uitgangspunt geldt dat de staatssecretaris een rechterlijke uitspraak uitvoert, ook als hij tegen die uitspraak hoger beroep heeft ingesteld. Daarmee verdraagt zich niet dat die uitvoering wordt opgeschort louter omdat hij bij het niet-tijdig beslissen een dwangsom kan verbeuren.

Ten slotte wijst de voorzieningenrechter erop dat een vreemdeling krachtens artikel 8:87, eerste en tweede lid, van de Awb kan verzoeken een getroffen voorlopige voorziening te wijzigen of op te heffen als hij meent dat de feiten en omstandigheden inmiddels zo zijn gewijzigd dat tot een andere afweging moet worden gekomen (vergelijk de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 8 juni 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1175](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:875](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 16 maart 2018, nrs. 201801731/2/V2 ([ECLI:NL:RVS:2018:922](#): geen spoedeisend belang bij beslistermijn van zes maanden), 201801558/2/V2 ([ECLI:NL:RVS:2018:923](#): geen spoedeisend belang als de rechtbank heeft bepaald dat de termijn voor het nemen van een nieuw besluit op de aanvraag eerst een aanvang neemt zes weken nadat de uitspraak gezag van gewijsde heeft gekregen) en 201801439/2/V1 ([ECLI:NL:RVS:2018:875](#): COA heeft belang bij schorsing aangevallen uitspraak voor zover daarin de artikelen 5 en 7, aanhef en onder h, van de Rva 2005 onverbindend zijn verklaard).

JnB2018, 308

ABRS, 21-03-2018, 201709125/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5 lid 1 d, 8:36a

PROCESRECHT. Digitaal procederen. Nu de brief om de gronden in te dienen niet aan de opvolgende advocaat van de vreemdeling als taak getoond werd in het digitale dossier, is de termijnoverschrijding al daarom verschoonbaar.

Aan het procederen via een digitaal systeem moet de eis worden gesteld dat het gebruik ervan duidelijk en eenduidig is. Indien, zoals beschreven in voornoemde werkinstructie, een verzuim, waartoe het alsnog indienen van de gronden wordt gerekend, in het digitale dossier via het onderdeel "Taken" dient te worden hersteld, dan moet een gemachtigde erop kunnen vertrouwen dat in alle gevallen zo een verzoek om een verzuim te herstellen in het digitale dossier onder "Taken" wordt getoond. Dit geldt evenzeer voor een opvolgende gemachtigde. Die moet erop kunnen vertrouwen dat in het digitale dossier van de zaak die hij overneemt, een eventueel nog openstaande taak wordt getoond. Nu, zoals de rechtbank heeft geconstateerd, de brief om de gronden in te dienen niet aan de opvolgende advocaat van de vreemdeling als taak getoond werd in het digitale dossier, is de termijnoverschrijding al daarom verschoonbaar. De rechtbank heeft ten onrechte het beroep van de vreemdeling wegens strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb niet ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:999](#)

JnB2018, 309

MK ABRS, 21-03-2018, 201707669/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36a, 8:115 lid 1

PROCESRECHT. Digitaal procederen. De rechtbank moet loggegevens onderzoeken bij gestelde indiening beroepsgronden.

De Afdeling overweegt dat daar waar de vreemdeling in de grief spreekt van 'uploaden', hij kennelijk bedoelt 'indienen'. Zoals ook uit de Werkinstructie volgt, zijn de stukken met het uploaden immers slechts klaargezet in het digitale systeem, maar nog niet ingediend. De rechtbank heeft de vreemdeling niet tegengeworpen dat hij geen screenshot heeft gemaakt, maar dat hij geen ontvangstbevestiging heeft overgelegd. Het overleggen van een afdruk van een ontvangstbevestiging is evenwel niet mogelijk als het stuk niet zichtbaar is in het digitale systeem, zoals in dit geval. De vreemdeling kon dus geen ontvangstbevestiging overleggen. Hij heeft het RSC gevraagd te controleren of hij op 31 augustus 2017 de beroepsgronden heeft ingediend, maar het RSC doet dat volgens hem alleen wanneer de rechtbank daar om vraagt. De Afdeling ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen. Daarom kon de vreemdeling een tijdige en succesvolle indiening niet zelf aannemelijk maken. De rechtbank had daarom het RSC moeten vragen aan de hand van de loggegevens te onderzoeken of de vreemdeling op 31 augustus 2017 beroepsgronden heeft ingediend. Ter vergelijking wijst de Afdeling op haar uitspraak van 19 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1955](#). Dat zich volgens de rechtbank op 31 augustus 2017 in zijn algemeenheid geen storing in het digitale systeem van de rechtbanken heeft voorgedaan, is niet toereikend. Dat sluit namelijk niet uit dat het in deze zaak is misgegaan. De rechtbank heeft daarom onvoldoende gecontroleerd om de conclusie te kunnen trekken dat de beroepsgronden onverschoonbaar te laat zijn ingediend. [...] Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...] De Afdeling zal de zaak krachtens artikel 8:115, eerste lid, van de Awb naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1000](#)

JnB2018, 310

ABRS, 22-03-2018, 201800845/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit proceskosten bestuursrecht 1 a, 2 lid 1

PROCESRECHT. Proceskosten. De rechtbank heeft in de gang van zaken tijdens de behandeling van het beroep ter zitting en de samenhang tussen de beroepen ten onrechte aanleiding gezien om uit te gaan van de wegingsfactor "licht" (0,5) bij het berekenen van de omvang van de vergoeding van de proceskosten in beroep.

De vreemdeling heeft op 2 januari 2018 beroep ingesteld tegen de eerste maatregel. Bij de behandeling van dit beroep ter zitting heeft de rechtbank de vreemdeling in de gelegenheid gesteld om ook beroep in te stellen tegen de tweede maatregel. De rechtbank heeft in de gang van zaken tijdens de behandeling van het beroep ter

zitting en de samenhang tussen de beroepen tegen beide maatregelen aanleiding gezien om uit te gaan van de wegingsfactor "licht" (0,5) bij het berekenen van de omvang van de vergoeding van de proceskosten in beroep.

De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank een onjuiste wegingsfactor heeft toegepast. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:97](#)) behoort de behandeling van een zaak in de bezwaar- en beroepsprocedure in beginsel tot de categorie "gemiddeld" (1,0), tenzij er duidelijke redenen zijn hiervan af te wijken. De rechtbank heeft ten onrechte in de omstandigheden dat de vreemdeling tijdens de behandeling van het beroep tegen de eerste maatregel ter zitting in de gelegenheid is gesteld om beroep in te stellen tegen de tweede maatregel en beide beroepen samenhangende zaken zijn als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van het Bpb, zodanige redenen gezien. De rechtbank had dan ook de wegingsfactor "gemiddeld" (1,0) moeten toepassen en de staatssecretaris tot een proceskostenvergoeding van € 1.002,- moeten veroordelen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1017](#)

[Naar inhoudsopgave](#)